

Nr 37.

Ankom till riksdagens kansli den 11 juni 1942 kl. 6 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckt motion om vissa ändringar i taxeringsförordningen.

(2:a avd.)

I en inom första kammaren av herr *Alfred Andersson* m. fl. väckt, till bevillningsutskottet hänvisad motion, nr 133, har hemställts, »att riksdagen ville för sin del besluta, att nedannämnda paragrafer i taxeringsförordningen skola erhålla följande ändrade lydelse

35 §.

1 mom. I särskilda — — — för försäkringen.

2 mom. Efter anmaning är idkare av jordbruk eller skogsbruk, så ock idkare av rörelse, även om sådant fall icke föreligger, som i 33 § första stycket c) sägs, skyldig avlämna uppgift om belopp, som han utbetalt till namngiven annan näringsidkare, därest beloppet är av beskaffenhet att i mottagarens hand utgöra intäkt av jordbruksfastighet eller av rörelse.

3 mom. Utövare av — — — 93 §§ sägs.

4 mom. Styrelse för — — — bostadsadress.

55 §.

1 mom. Rätt att utfärda anmaning i andra fall än som i 32 § 3 mom. och 35 § 3 mom. avses tillkommer landskamreraren samt ordföranden i vederbörande beskattningsnämnd i första instans.

Avser anmaning fullgörande av i 32 § 3 mom. eller 35 § 3 mom. föreskriven skyldighet, tillkommer rätt att utfärda anmaning landskamreraren i det län, där den uppgiftsskyldiges hemortskommun är belägen, eller, om han saknar hemortskommun, [kamreraren vid överståthållarämbetets avdelning för uppborärenden]. I fråga om skattskyldig, vilkens taxering bragts under mellankommunala prövningsnämndens prövning, skall rätt till anmaning, som i 32 § 3 mom. avses, jämväl tillkomma allmänna ombudet hos denna nämnd.

2 mom. Anmaning — — — anmaningen.

3 mom. Krono- eller — — — förrättning.»

Beträffande motiveringen för detta yrkande, i den mån redogörelse här för ej lämnas i det följande, får utskottet hänvisa till motionen.

Enligt 33 § första stycket c) taxeringsförordningen skall den, som driver trävarurörelse eller eljest yrkesmässigt avverkar skog å annans mark, till ledning vid taxeringen för inkomst eller förmögenhet varje år beträffande dem, till vilka han under nästföregående år utgivit vederlag för upplåten av-

verkningsrätt till skog, utan anmaning meddela uppgift för envar angående det utbetalda beloppet. Denna uppgiftsskyldighet gäller dock ej beträffande vederlag för avverkningsrätt, som upplåtits från allmän skog.

Jämlikt 35 § 2 mom. nämnda förordning åligger det idkare av jordbruk eller skogsbruk samt idkare av rörelse, även om sådant fall icke föreligger, som i 33 § första stycket c) sägs, att efter anmaning av landskamrerare avlämna uppgift om belopp, som utbetalats till namngiven annan näringsidkare, därest beloppet är av beskaffenhet att i mottagarens hand utgöra intäkt av jordbruksfastighet eller av rörelse.

I den föreliggande motionen har föreslagits, att den landskamrerare enligt 35 § 2 mom. taxeringsförordningen tillkommande anmaningsrätten borde gälla även för taxeringsnämndsordförande. Till stöd härför har bl. a. anförts, att erfarenheten från det praktiska taxeringsarbetet visat, att mycket ur skattekontrollsynpunkt skulle kunna vinnas, om omvägen över landskamreraren kunde undvikas. Några de skattskyldigas befogade intressen skulle näppeligen kunna anses bliva trädde för nära genom att även taxeringsnämndsordföranden erhöle sådan anmaningsrätt. En för sin uppgift intresserad taxeringsnämndsordförande syntes ej — om icke högst väsentliga olägenheter härigenom skulle uppstå — böra begränsas i sin verksamhet att åvägabringa rättvis taxering.

Frågan om förbättring av deklarationskontrollen har tidigare varit föremål för uppmärksamhet. På uppdrag av chefen för finansdepartementet hade t. f. underståthållaren *K. G. A. Sandström* år 1941 utarbetat en promemoria med förslag till åtgärder i sådant hänseende. Därvid hade bl. a. förordats att, till förbättring av kontrollen över jordbrukares deklARATIONER, uppgifter skulle införskaffas från alla andelsmejerier, andelsslakterier, sockerfabriker m. fl. dylika inrättningar rörande verkställda inköp. Enligt promemorian skulle inom varje län verkställas granskning av sådana företags räkenskaper samt göras anteckning rörande alla, som dit sålt jordbruksprodukter, oberoende av var säljaren hade sitt hemvist. Uppgifterna skulle därefter genom länsstyrelsens försorg tillställas vederbörande taxeringsnämnder resp. andra länsstyrelser. Alternativt ifrågasattes i promemorian att ålägga uppköparna ovillkorlig uppgiftsplikt rörande alla transaktioner av angivet slag, varigenom länsstyrelserna skulle befrias från arbetet med uppgifternas insamlande hos uppköparna.

Över promemorian hade landskamrerarna avgivit yttranden. Av dessa framgick, att möjligheten till infordrande av uppgifter enligt 35 § 2 mom. taxeringsförordningen begagnats i skiftande utsträckning i de olika länen. I yttrandena tillstyrktes allmänt åtgärder för utvidgning av kontrollmaterialet i denna del. Meningarna voro emellertid delade beträffande frågan, om erforderliga uppgifter borde insamlas genom granskning av uppköparnas räkenskaper eller om det borde åläggas uppköparna att själva avgiva uppgifterna. Insamlandet av uppgifter genom bokgranskning beräknades medföra en avsevärd ökning av landskontorens arbetsbörda. Å andra sidan uttalades i en

del av yttrandena tvivel, om det lämpligen låte sig göra, att betunga uppköparföretagen med åliggande att själva utarbeta och insända uppgifterna. De flesta yttrandena gingo emellertid i den riktningen, att dylik uppgiftsskyldighet kunde och borde åläggas företagen.

I proposition nr 351 till 1941 års riksdag under dess höstsession angående förstärkning av taxeringsorganisationen m. m. anförde departementschefen beträffande förenämnda förslag, att han icke vore beredd att då förorda införande i taxeringsförordningen av bestämmelser om utvidgad uppgiftsskyldighet för rörelseidkarna i nu förevarande hänseende. Departementschefen ansåge det emellertid vara angeläget, att den i promemorian förordade utvidgningen av kontrollen å jordbrukares deklARATIONER inom ramen av de gällande bestämmelserna genomfördes så långt förhållandena medgåve, även om detta innebure en ökning av landskontorens arbete. Om det skulle bli nödvändigt att av sådan anledning utverka förstärkning av till länsstyrelserna anvisade anslagsmedel, finge frågan därom senare upptagas till särskild prövning.

Efter därom i grundlagsenlig ordning gjord framställning har utskottet mottagit yttranden över motionen av länsstyrelserna i Östergötlands, Malmöhus, Västmanlands och Västerbottens län samt taxeringsnämndsordförandenas riksförbund.

I de avgivna yttrandena har i allmänhet uttalats tvekan rörande det framlagda förslaget. *Taxeringsnämndsordförandenas riksförbund* har bestämt avstyrkt detsamma; länsstyrelsen i *Malmöhus län* har ansett sig icke kunna förorda den ifrågasatta författningsändringen, då några fördelar knappast vore att vinna med en sådan reform. Ur yttrandena må återgivas följande.

Länsstyrelsen i *Östergötlands län* anför bland annat:

»En utsträckning av den i 35 § 2 mom. taxeringsförordningen stadgade anmaningsrätten skulle sannolikt, om motsvarande kontroll i annan form icke står till buds, i stor omfattning utnyttjas av taxeringsnämndsordförandena och visa sig värdefull. Om en utsträckning av denna anmaningsrätt finnes böra införas, bör det emellertid ske på ett sätt, som innebär garanti för att uppgiftsskyldighetens fullgörande icke blir oskäligt betungande. Denna synpunkt har påtagligen beaktats vid det nu gällande stadgandets avfattning. — — — Inom detta län har anmaningsrätten använts dels inom provningsnämndsarbetet och dels efter framställning av taxeringsnämndsordförande under nämndens pågående arbete. I det senare fallet har landskamreraren haft tillfälle pröva om framställningen borde föranleda anmaning, eventuellt i beskuren utsträckning. Ett mera generellt kontrollförfarande har vid sidan av det nu berörda förekommit här i länet och gått ut därpå, att landskamreraren utverkat medgivande av exempelvis samtliga spannmåls-handlare och kvarnar inom visst område att genom länsstyrelsens särskilt förordnade ombud taga del av räkenskaperna och därur om likviderade inköp göra anteckningar, vilka sedan distribuerats till taxeringsnämnderna. Detta kontrollförfarande har lämnat goda resultat. Under förutsättning, att inom övriga län visas samma tillmötesgående från företagens sida som här nästan undantagslöst varit fallet samt att behörlig arbetskraft står till buds, synas de kontrollmöjligheter som detta förfarande erbjuder vara så betydande, att något trängande behov av den föreslagna utsträckningen av anmaningsrät-

ten knappast föreligger. Därest emellertid en sådan av principiella skäl anses önskvärd, har länsstyrelsen intet att däremot erinra, förutsatt att det tillses att uppgiftsskyldigheten icke blir oskäligt betungande.»

Länsstyrelsen i *Malmöhus län* uttalar bland annat:

»De av departementschefen i Kungl. Maj:ts proposition till 1927 års riksdag anförda synpunkterna i fråga om stadgandet i 35 § 2 mom. taxeringsförordningen synas länsstyrelsen så vägande, att de måste skänkas det allra största beaktande. Genom åtskilliga förordningar berörande jämväl annat än beskattningsväsendet ha näringsidkarna under årens lopp ålagts skilda ganska betungande uppgifter. Att utan tvingande nödvändighet utöka dessa synes icke tillrådligt. Därest den anmaningsrätt som jämlikt nämnda stadgande nu förbehållits landskamrerare skulle utsträckas jämväl till ordförande i beskattningsnämnd i första instans, kunde allvarligen befaras, att rörelseidkarna, vilka härvidlag i första hand komma i fråga, bleve överhopade med förfrågningar vilka kanske skulle vålla dem vissa olägenheter att effektuera. Säkerligen skulle nämligen mången ansvarskännande taxeringsnämndsordförande, därest den påyrkade lagändringen komme till stånd, anse sig förpliktad att på detta sätt vidtaga kontroll över de skattskyldigas inkomstuppgifter i många fall även där sådan icke vore direkt påkallad.

Länsstyrelsen anser sig böra upplysa om, att inom detta län i stor utsträckning förekommit, att taxeringsnämndsordförandena efter överenskommelse med vederbörande näringsidkare själva inhämtat de uppgifter, varom här är fråga och detta utan att svårigheter på något sätt rests. Man har skäl att antaga, att samma lojalitet kan vara att förvänta jämväl inom andra län. Så länge emellertid någon förpliktelse för uppgiftslämnaren icke förefinnes, ligger häri den bästa garantien för att institutet icke bliver föremål för missbruk. Skulle en begärd uppgift någon gång förvägras, har taxeringsnämndsordföranden alltid den utvägen att genom landskamrerarens medverkan inhämta densamma. Denna lilla omgång kan knappast anses besvärande och bör icke förtaga intresset för åvägabringande av en rättvis taxering.»

Länsstyrelsen i *Västmanlands län* yttrar:

»I likhet med motionärerna finner länsstyrelsen att några betänkligheter av principiell natur knappast böra hysas mot bifall till motionen.

Enligt länsstyrelsens erfarenhet är det emellertid ej uteslutet att ernå det avsedda syftet redan nu; härvid och då en anmaningsrätt för ordförandena skulle föranleda ett tillstånd av osäkerhet och ovisshet för ej mindre de uppgiftsskyldiga än länsstyrelserna i sådana fall, då vederbörande landskamrerare verkställer insamling av uppgifter för länet i dess helhet i början av året, måste länsstyrelsen såsom sin åsikt uttala, att ett genomförande av den föreslagna författningsändringen ur praktisk synpunkt sett vore mindre lyckligt.

De uppgiftsskyldiga riskera ju att få anmaning från två håll. En dylik risk skulle visserligen kunna undvikas genom ett meddelandesystem mellan ordförandena och landskamreraren. Ett sådant skulle ju dock medföra samma omgång och tidsutdräkt som ordförandens framställning om medverkan av landskamreraren enligt nu gällande ordning.

Till närmare utveckling av sina skäl finner sig länsstyrelsen böra lämna en kort redogörelse för tillvägagångssättet härstädes.

Efter underhandling med inköpsorganisationer och firmor har länsstyrelsen bragt det därhän, att länsstyrelsen så tidigt på året, som lämpligen kan ske med hänsyn till vederbörandes arbete med bokslutet, erhåller uppgifter

i önskad omfattning rörande inköp av spannmål och foder, boskap, skog och skogsprodukter samt mjölk och produkter därav. Oftast sker uppgiftsinsamlandet å vederbörandes kontor genom från länsstyrelsen utskickat eller av länsstyrelsen avlönat folk; stundom insända föreningar och firmor materialet till landskontoret för bearbetning härstädes; i en del fall slutligen utskrivs de generella uppgifterna av vederbörande själva och tillställas länsstyrelsen.

Förfaringssättet har stora fördelar för såväl taxeringsmyndigheten som uppgiftslämnarna. Landskamreraren får in uppgifter i önskad omfattning utan översändande av mer eller mindre långa namnlistor, ordförandena få uppgifter utan någon sin egen åtgärd, och uppgiftslämnaren får, då han så önskar, arbetet utfört genom länsstyrelsens organ.

En anmaningsrätt för ordförandena av föreslagen art skulle, som ovan framhållits, kunna komma det nu väl fungerande systemet att gnissla.»

Länsstyrelsen i *Västerbottens län* har förklarat sig icke hava något att erinra mot en utvidgning av anmaningsrätten enligt motionärernas förslag men framhåller, att ett bibehållande av bestämmelsen, att sådan anmaning endast kan avse uppgift om belopp, som utbetalts till »namngiven» näringsidkare, i hög grad hämmar en effektiv kontroll. Härefter anföres, bland annat, följande:

»I det praktiska taxeringsarbetet har det nämligen, åtminstone då det gällt jordbrukare, visat sig vara ur skattekontrollsynpunkt mindre tillfredsställande att kunna tillämpa anmaningsförfarandet blott i sådana fall, då det gäller viss uppgiven person. Vanligen behöver taxeringsnämnden kontrollera en hel grupp skattskyldiga. Nämnden vill t. ex. veta, vilka jordbrukare, som levererat mjölk till mejeriet eller slaktdjur till slakteriet samt storleken av den likvid, leverantörerna uppburit. Liknande uppgifter kunna erfordras beträffande försålda skogseffekter. Det vållar taxeringsnämnden mycket arbete att plocka ut och förteckna alla de personer, som det kan vara fråga om, för att sedan via landskamreraren erhålla önskade uppgifter från vederbörande mejeri, skogsägareförening eller andra rörelseidkare. Detta har säkert ofta medfört, att taxeringsnämnden avstått från en önskvärd kontroll. Visserligen finnes möjlighet att genom bokföringsgranskning införskaffa uppgifter från uppköpare av jordbruks- och skogsprodukter, en utväg, som här i länet under några år utnyttjats, så långt det varit görligt. Men förfaringssättet förrycker i viss mån bokgranskningsarbetet i övrigt och är väl närmast ett kringgående av författningens mening. Dessutom låter det sig knappast göra att på detta sätt erhålla uppgifter i den utsträckning, som för en nöjaktig kontroll är önskvärd. Således har det t. ex. icke varit möjligt att på långt när medhinna granskningen hos det stora antalet 'privata' slaktdjursuppköpare, som lära finnas i länet. Från olika håll har uppgivits, att dylika uppköpare för att få göra affärer med jordbrukarna pläga locka dessa under förespeglning, att transaktionerna icke skola komma till beskattningsnämndernas kännedom. Det har också visat sig, att jordbrukare i många fall underlåtit att i sina deklARATIONER redovisa försäljningar till dessa uppköpare. Även har det inträffat, att större uppköpare av jordbruks- och skogsprodukter, vilka från början visat stort tillmötesgående, då det gällt att lämna uppgifter, helt plötsligt förklarat, att de icke kunde fortsätta därmed med mindre det ordnades så, att alla andra uppköpare av sådana produkter inom verksamhetsområdet ålades liknande uppgiftsskyldighet. Därvid har som skäl framhållits bland annat, att många leverantörer sagt sig skola upphöra med sina leveranser, om uppgifter lämnades till taxeringsmyndigheter-

na, och i stället sälja sina produkter till sådana uppköpare, som kunde antagas icke bliva föremål för kontroll från beskattningsmyndigheternas sida. Detta har föranlett länsstyrelsen att i år från taxeringsnämndsordförandena i länet införskaffa uppgifter på samtliga personer eller företag, som köpa jordbruks- eller skogsprodukter i mera betydande omfattning direkt av jordbrukarna. Syftet har varit att därigenom söka få till stånd en så effektiv kontroll som möjligt.»

Efter att hava erinrat om, att redovisningen i deklARATIONERNA för försålda jordbruksprodukter efter några års fortlöpande kontroll inom länet visat sig väsentligt förbättrad, framhåller länsstyrelsen, att det saknas anledning att nu släppa efter på denna kontroll. Tvärtom anser sig länsstyrelsen böra förordna en skärpning därav på så sätt, att ovillkorlig uppgiftsplikt införes icke blott för uppköpare av skogsprodukter utan även för mejerier och andelsslakterier m. fl. dylika inrättningar rörande verkställda inköp av jordbruksprodukter. Härutinnan anför länsstyrelsen vidare följande:

»Visserligen kan det tänkas, att en sådan uppgiftsskyldighet för mejerier och slakterier skulle kunna bliva rätt betungande med hänsyn till det betydande antal uppgifter, som det skulle kunna röra sig om. Men det torde dock vara betydligt enklare för dessa företag att utarbeta uppgifterna än för landskontoren att införskaffa dem genom sin personal. Skulle ett införande i taxeringsförordningen av bestämmelser om ovillkorlig uppgiftsplikt för vissa rörelseidkare på sätt här förordats icke lämpligen kunna ske, anser sig länsstyrelsen böra tillstyrka den i motionen föreslagna utvidgningen av anmaningsrätten, då det sannolikt skulle bliva till gagn för taxeringsarbetet.»

Taxeringsnämndsordförandenas riksförbund har, såsom förut framhållits, bestämt avstyrkt motionen samt till stöd härför yttrat:

»Förbundet finner det visserligen angeläget, att kontroll av de skattskyldigas deklARATIONER ÅSTADKOMMES i den utsträckning, som är möjlig, utan att onödigt besvära tredje man med avlämnandet av uppgifter, men vill dock ifrågasätta, om den i motionen föreslagna utvägen är den lämpligaste.

Om det i första hand skulle ankomma på taxeringsnämndens ordförande att infordra uppgifter från ifrågavarande kategorier utbetalare, synes en viss försening av taxeringsarbetet kunna befaras och som följd därav måhända en sämre och mindre likformig taxering. Företages en ändring i enlighet med motionens yrkande, kan man nämligen rimligtvis vänta, att landskamrerarna i allmänhet överlåta bestyret med anmaningarna på taxeringsnämndsordförandena, enär dessa ha direkt tillgång till deklARATIONERNA. Naturligtvis måste i så fall tillses, att en viss korrespondens finnes mellan landskamrerare och ordförande, så att båda icke begära upplysning om samma skattskyldig. Uppgifterna torde därför i huvudsak böra infordras av vederbörande landskamrerare.»

Under erinran, att landskamreraren enligt gällande bestämmelser endast äger begära upplysning om namngiven skattskyldig, anför förbundet vidare:

»Det synes emellertid icke nämnvärt komma att öka tredje mans åliggande, om denna rätt utsträcktes att omfatta alla skattskyldiga av viss kategori inom ett visst område; m. a. o. ordet *namngiven* bör enligt förbundets åsikt utgå. Redan nu förekommer i stor utsträckning, att vederbörande ordförande lämnar landskamreraren en förteckning på t. ex. samtliga lantbrukare inom distriktet med anhållan om införskaffande av uppgifter om levererad mjölk, spannmål, slaktdjur o. d. Det innebär då ingen ökad börda

för vederbörande uppgiftslämnare, om anmaningen i stället gäller för ett visst distrikt.

Vidtages denna ändring — — — blir det möjligt för landskamreren att redan före taxeringsarbetets början införskaffa uppgifter av detta slag. Då kan man också godtaga en utvidgning av anmaningsrätten i förevarande fall för *namngiven* skattskyldig till taxeringsnämndens ordförande såsom ett supplement för den händelse någon genom landskamreren försorg införskaffad uppgift skulle visa sig ofullständig eller helt saknas.»

Såsom framgår av de över motionen avgivna yttrandena råda delade meningar om behovet av ändrade bestämmelser på förevarande område. I några yttranden har framhållits, att redan med stöd av gällande bestämmelser beskattningsnämnderna hava möjlighet att verkställa en relativt tillfredsställande kontroll av jordbrukarnas deklarerade inkomster. Att detta vore möjligt berodde emellertid därpå, att de större uppköparna av jordbruks- och skogsprodukter, såsom andelsföreningar, andra liknande företag eller sammanslutningar, visat tillmötesgående mot myndigheterna samt frivilligt tillhandahållit dem sådana uppgifter, som befunnits vara erforderliga för kontrollen av jordbrukarnas inkomster. Länsstyrelsen i Västerbottens län har däremot ansett det nuvarande kontrollsystemet icke vara tillfredsställande. Det hade nämligen visat sig vara förenat med stora svårigheter att utöva en effektiv kontroll i sådana fall, då jordbrukare försålt sina produkter till privata uppköpare.

Mot den föreslagna ändringen i gällande bestämmelser hava även riktats vissa erinringar. Sålunda har anförts att, därest det i första hand skulle ankomma på taxeringsnämndsordförandena att införskaffa erforderliga uppgifter, vilket kunde tänkas bli förhållandet, då ordföranden hade tillgång till deklARATIONERNA, en viss försening av taxeringsarbetet kunde befaras komma att äga rum och som följd därav även en sämre och mindre likformig taxering. Farhågor hava jämväl uttalats för, att ett genomförande av förslaget kunde komma att verka oskäligt betungande för uppgiftslämnarna, då dessa måhända bleve anmodade att lämna uppgifter på begäran av såväl landskamreren som taxeringsnämndsordföranden.

I likhet med motionärerna finner utskottet det vara angeläget, att beskattningsnämnderna äga möjlighet att på ett tillfredsställande sätt kontrollera de skattskyldigas i deklARATIONERNA lämnade uppgifter angående deras inkomster och utgifter. I sådant hänseende synas gällande bestämmelser beträffande jordbrukarna icke vara fullt ändamålsenliga, ett förhållande som i viss mån sammanhänger med att jordbrukarna icke äro bokföringspliktiga. Såsom i några av de avgivna yttrandena framhållits, torde det för närvarande icke vara möjligt att verkställa en fullt effektiv kontroll rörande sådana inkomstbelopp, som jordbrukare erhålla vid försäljning av produkter till andra uppköpare än andelsföreningar och andra liknande företag eller sammanslutningar. Även om omfattningen av den förra försäljningsverksamheten icke är av samma storleksordning som den senare, synes dock av vikt, att beskattningsnämnderna äga möjlighet att utan alltför stort besvär förskaffa sig kännedom om, vilka skattskyldiga som på nyss antytt sätt försålt sina pro-

Utskottet.

dukter ävensom huru stor deras inkomst därav varit. Huru kontrollen i dylikt fall lämpligen bör ordnas, är utskottet emellertid icke berett att närmare angiva. Ej heller är det för utskottet möjligt att i frågans nuvarande läge bedöma, huruvida gällande bestämmelser i övrigt på detta område äro i behov av någon ändring. Utskottet får därför förorda, att en mera fullständig utredning av denna fråga verkställas än den som utskottet kunnat företaga. I detta sammanhang vill utskottet understryka nödvändigheten av, att kontrollföreskrifterna böra vara så utformade, att de icke mera än som är nödvändigt för att ernå ett tillfredsställande resultat öka beskattningsnämndernas redan nu mycket stora arbetsböroda, att dubbelarbete för myndigheterna undvikas, samt att icke heller rörelseidkarna åläggas en alltför betungande uppgiftsskyldighet. En lämplig avvägning mellan dessa skilda önskemål kan givetvis vara svår att åstadkomma. Vid omprövning av den föreliggande frågan synes böra närmare övervägas vad taxeringsnämndsordförandenas riksförbund anfört i ämnet. Även andra utvägar att nå vad motionärerna åsyfta med sitt förslag böra givetvis göras till föremål för övervägande. Då den föreliggande frågan nära sammanhänger med spörsmålet om beskattningsnämndernas organisation och då detta spörsmål för närvarande är under utredning av särskilda sakkunniga, finner utskottet lämpligt, att ovanberörda fråga tages under övervägande i samband med nyssnämnda utredning. På grund härav finner sig utskottet icke böra förorda bifall till motionärernas förslag på annat sätt än att frågan bör göras till föremål för närmare utredning.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte, i anledning av motionen I:133, om vissa ändringar i taxeringsförordningen, i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville föranstalta om utredning angående förbättring av kontrollen i fråga om jordbrukares deklARATIONER och därvid beakta vad i detta betänkande anförts samt för riksdagen framlägga de förslag, som må av utredningen föränledas.

Stockholm den 11 juni 1942.

På bevillningsutskottets vägnar:

A. J. BÄRG.

Närvarande:

från första kammaren: herrar *Johan Bärq, Elon Andersson, Sjödahl, Bengtsson, Velande, Eklund, Aronsson, Heüman* och *Franzon*; samt

från andra kammaren: herrar *Hagberg* i Malmö, *Björklund, Orgård, Falk, Lundell, Karlsson* i Grängesberg, *Jonsson* i Skedsbygd, *Sundström* i Skövde, *De Geer* och *Bladh*.